

КАКЪ СТЕФЧО СИ НАПРАВИ ВЕЛОСИПЕДЪ

Това се случи въ едно родопско село, отдалечено на 120 км. от градъ Пловдивъ. Оттамъ дойде въ селото гимназиялниятъ ученикъ Марко Гаджурски да види, кжде бѣше се родилъ и отрасналъ неговиятъ баща, сега виденъ архитектъ въ Пловдивъ. Марко остана възхитенъ отъ селото, кацнало въ политѣ на многовѣрхия Караманджа, обиколень съ борови и елови гори. А кжщитѣ, да ти е драго да ги гледашъ! — Двуетажни, съ хубави камъни, варосани, съ покриви отъ тъмно-сини плочи. Уличкитѣ стрѣмни и каменливи, а селянитѣ добри и приказливи... Полъхва свежъ вѣтрецъ, въздухътъ е чистъ, леко се диша, рѣкичката долу влачи водитѣ си, сякашъ пѣе старинна пѣсень. А като прибавимъ, че неговитѣ роднини го посрещнаха съ небивала радостъ, то лесно ще си обяснимъ, защо Марко още на втория день седна и написа писмо, въ което съ туптящо сърдце разказа впечатленията си на своитѣ домашни въ Пловдивъ.

Когато следъ отпускъ на черква Марко бѣше заобиколень отъ група деца, които отъ селско любопитство разглеждаха неговото градско ученическо облѣкло, пипаха копчетата на куртката му и го разпитваха за града, той се почувствува доволенъ отъ това внимание и съ охота имъ разказваше за онова, което ги интересуваше... Скоро децата — слушатели — се увеличиха. Тогава Марко намѣри за потрѣбно да имъ разкаже, какъ биха могли сами да си направятъ велосипеди и съ тѣхъ да се спусчатъ отъ стрѣмнитѣ улички на селото. Тази мисль раздвижи душитѣ на децата. Тѣ слушаха и не вѣрваха. Какъ, нима това е възможно? Най-умниятъ отъ тѣхъ — Стефчо, ученикъ отъ втори класъ — излѣзе отпредъ и съ самоувѣренъ гласъ запита:

— Може ли да ни начертаешъ планче за велосипеда на единъ листъ?

— Гледай го пкъ тоя! — подигравателно се обади Симо Илиичинъ. — Залавя се за работи, които не сж за неговата уста лъжица.

Марко побърза да задоволи искането на Стефчо. Покани децата къмъ близката пейка предъ затворената бакалница на Савата, извади кжсъ хартия, опъна я на пейката и съ хубава резервуарна перодръжка начерта частитѣ на велосипеда. Децата гледаха съ окорени очи и нищо не разбираха отъ чертежа. Само Стефчо проумѣваше знацитѣ и фигуркитѣ, като лицето му свѣтѣше отъ чиста детска радостъ. Неговото въображение рисувахе онзи часъ, когато той вихрено, за почуда на всички, ще се спуствне съ велосипеда.

Марко се изправи, опъна листа и, показвайки съ показалеца на дѣсната ржка, започна да обяснява плана на децата:

— Ето, това сж частитѣ на велосипеда. Една хоризонтална дѣска — седалище, една права дѣска за кормило, въ долната часть на което ще има едно колело, предното колело. Останалитѣ две колела се поставятъ въ задната часть на седалището. Разбирате, нали? Дветѣ дѣски не се заковаватъ една съ друга, а се свързватъ съ де-